

oguljeni, da je vse cvetelo na nas, je bil doma račun včasih odsile grenak. Na očeh, na ušesih in še kje drugod so se poznali sledovi takega hentanega računanja.

Takole je bilo s telovadbo, ljubi otroci, tiste dni, ko smo mi gor rasli!



## Mlinar in cesar.

Enkrat si je dal en mlinar napisati zunaj na zid: Jaz živim brez skrbi. Pa se je cesar pripeljal mimo, pa je videl to napisano in je velel, naj mlinarja pokličejo prédenj. »Kakó si daš ti to napisati, da živiš brez skrbi, ko še jaz ne živim, ki sem cesar?« Mlinar mu odgovori: »Saj sem bogat, pa lahko živim brez skrbi!« Cesar mu reče: »Ker živiš brez skrbi, ti bom pa jaz nekaj naložil, da mi boš premislil.« In mu dá troje vprašanj, na katera mu mora odgovoriti čez leto dni: Kako daleč je v nebesa? — Koliko mene ceniš? — Kaj si jaz zdaj mislim? —

Mlinar je zdaj mnogo premišljeval in je bil žalosten. Vpraševali so ga, zakaj je zdaj tak, in kaj mu je, pa ni hotel ničesar povedati.

Tedaj se je približalo leto, in on še ni vedel na vprašanja odgovora. Bil je pa pri njem njegov brat za ovčarja. Temu je pa vendar razodel, kaj bi moral vedeti, pa ne vé. Brat mu reče: »Daj ti meni svojo obleko, bom pa jaz šel pred cesarja in bom že prav povedal.« Pa res pride pred cesarja in cesar ga vpraša: »Kako daleč je v nebesa?« — On mu pa reče: »En dan. Ker Jezus, ko je na križu visel,

je rekel razbojniku na desnici: Še danes boš z menoj v raj.« —

»Koliko ti mene ceniš?« — Ovčar mu reče: »Jezus, naš Bog, je bil prodan za trideset srebrnikov. Vi ste pa prvi za Bogom, torej ste vredni samó devetindvajset srebrnikov.« —

»Kaj si jaz zdaj mislim?« — Ovčar mu odgovori: »Vi si mislite, da sem jaz mlinar; pa jaz nisem; jaz sem samó njegov brat.« — Cesar je ovčarja obdaril. Mlinar je potem spet srečno živel s svojim bratom doma. [Novice 1875.]



Franjo Neubauer:

## Otrokova tožba.

Sad na veji rumení,  
kmalu, kmalu dozori.  
A drevesce moje ni —  
to boli!

Med diši — o, vem jaz zanj:  
tam za hlevom poln je panj.  
To bi se ga jaz najél,  
ko bi smel!

Kar je lépo, kar diši,  
kar je sládko — moje ni!  
Kaj na svetu je hudó,  
če ni to?

